

Arrest

nr. 296 557 van 6 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 maart 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 mei 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde een Marokkaanse soennitische moslim te zijn, geboren op (...) 1967 in Sidi Mokhtar in Shishawa provincie. U woonde even in Marrakesh wanneer u naar de middelbare school ging en aan de universiteit studeerde.

In Marokko was u actief op maatschappelijk vlak. Zo schreef u als journalist voor het partijblad van 'Parti de l'Istiqlal' en was u van 2014 tot 2016 alsook lid van de regionale raad van diezelfde partij. U publiceerde ook artikelen op de website van 'ChichaouaPress'. Daarnaast werkte u als correspondent voor de nationale liga voor de bescherming van consumenten. U was ook lid van de stichting voor sociale zorg. Daarbovenop was u ook opzichter bij scholen.

Sinds 2000 wordt u lastig gevallen en valselijk aangeklaagd omwille van uw werkzaamheden. In 2000 werd u beschuldigd van het publiceren van verboden pamfletten. In 2007 nam de stichting van de koning een stuk grond van uw familie in beslag en verkocht deze aan derden. Jullie hebben hierop een protestactie uitgevoerd om een vergoeding te eisen. U kreeg hiervoor slechts 15 dirham. Omdat de landmeters fouten hadden gemaakt bij de opmeting van die gronden diende u een klacht in bij de provincie, er werd echter nooit een onderzoek ingesteld. U publiceerde deze bevindingen op Facebook waardoor er wederom verschillende valse aanklachten tegen u werden opgesteld. Zo werd u in 2009 aangeklaagd wegens het bezitten van een kippenboerderij zonder officiële vergunningen waardoor u werd veroordeeld van een geldboete van 2020 euro. U diende een bezwaarschrift in waarna werd vastgesteld dat u geen kippenboerderij bezat. In 2011 werd u valselijk aangeklaagd voor het verkopen van gronden die u erfde van uw moeder, u zou in totaal 30.000 euro moeten betalen. Uw advocaat ging met deze aanklachten naar de rechtbank waarna u opnieuw veroordeeld werd tot een geldboete. In 2014 werd u aangeklaagd voor het oprichten van een cel waarvoor u verhoord werd. U werd datzelfde jaar ook aangeklaagd omdat u een verkoopbelofte die u in 2006 tekende had verbroken. U verkreeg de vrijpraak in beide aanklachten. In 2017 schreef u een artikel over de schrijnende levensomstandigheden in een internaat voor weeskinderen. Hierop werd uw huis aangevallen op 24 november 2018 door de voorzitter van de regionale raad van Sidi Mokhtar. Hierbij werd u verplicht een document te ondertekenen waarbij uw aanklacht ten aanzien van het internaat werd ingetrokken en u niet langer artikelen zou publiceren die anderen schaden. In 2019 werd u dan weer aangeklaagd wegens openbare dronkenschap en het rijden onder invloed. Daarbovenop zouden uw verzekeringen niet in orde zijn.

U verklaart dat de autoriteiten probeerden uw reputatie aan te tasten aan de hand van valse aanklachten omwille van uw activisme en werk rond mensenrechten in Marokko.

U verliet Marokko op legale wijze op 28 augustus 2019 naar Turkije om een boormachine aan te schaffen voor uw bedrijf. U vernam daar dat u opnieuw werd aangeklaagd voor verstoring van de openbare orde door uw artikelen. Hierop besloot u niet terug te keren naar Marokko. Omdat uw problemen na een jaar nog steeds niet verbeterden besloot u naar Europa te vertrekken.

U verliet Turkije in de zomer van 2020 en reisde via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u op 28 december 2021 aankwam. U diende er een verzoek in om internationale bescherming op 8 april 2022.

Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: negen facebookscreenshots, zes rekeningafschriften, zeventien foto's en vijftien documenten omtrent de aanklachten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat en dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde Marokko verlaten te hebben omwille van de zoveelste aanklacht aan uw adres voor verscheidene valse beschuldigingen. U gelooft dat de autoriteiten trachten uw reputatie aan te tasten omwille van uw activisme.

Wat betreft het feit dat u aangeklaagd werd en meerdere keren werd opgeroepen door het Marokkaanse gerecht en zelfs enkele keren veroordeeld werd tot het betalen van een geldsom dient allereerst te worden opgemerkt dat dit een probleem is van louter strafrechtelijke aard is en bijgevolg niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

U toont bovendien niet aan dat u geen toegang had tot een eerlijke en objectieve behandeling van uw zaak. U werd namelijk in enkele van deze klachten wel degelijk vrijgesproken (NPO, p.8, 12, 14). Bij uw beschuldiging van het bezitten van een kippenboerderij ontving u uiteindelijk ook een attest dat u inderdaad geen boerderij had (NPO, p.7). U mag dan wel verklaren dat u onterecht werd veroordeeld in andere aanklachten, het is niet aan het CGVS uitspraak te doen over uw schuld dan wel uw onschuld in deze zaken. Waar u laat uitschijnen dat uw veroordelingen en aanklachten een afrekening betreffen omdat u de autoriteiten meermaals in slecht daglicht plaatste moet worden vastgesteld dat u hier niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen (NPO, p.9).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat deze valse aanklachten zich reeds voordeden sinds 2000 (NPO, p.15). U verliet Marokko definitief op 28 augustus 2019 (NPO, p.3). U had Marokko al eens eerder verlaten in 2017/2018 naar Mauritanië voor twaalf dagen (NPO, p.16). Ondanks het feit dat u toen al dezelfde problemen kende keerde u toch terug naar Marokko, wat de ernst van de problemen danig ondermijnt. Daarbovenop hebben deze aanklachten nooit tot meer geleid dan het betalen van een geldsom. U bent, behalve éénmalig in voorlopige hechtenis geplaatst te zijn (NPO, p.2), nooit aangehouden of veroordeeld geweest tot een gevangenisstraf. Meer zelfs, u kon steeds uw werkzaamheden verderzetten (NPO, p.15).

Waar u ook verwijst naar uw politieke activiteiten als mede de oorzaak voor (een aantal van) uw problemen, dient te worden opgemerkt dat uw ingeroepen problemen met lokale mandatarissen het lokale niet overstijgen, en uw partij volgens toegevoegde informatie op zijn minst op nationaal niveau mee in het bestuur zit, in coalitie met de partij van de premier, waardoor kan verwacht worden dat u niet over heel Marokko zou worden vervolgd.

Dat de veelvuldige aanklachten en strafrechtelijke procedures het nodige ongemak met zich meebrachten kan worden aangenomen. Deze kunnen evenwel niet worden gelijkgesteld met een persoonlijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit uw verklaringen kan tot slot ook niet worden afgeleid dat u, omwille van deze voormalige frequente aanklachten, actueel niet naar Marokko zou kunnen terugkeren en nood zou hebben aan internationale bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijken concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat u, in geval van een terugkeer, opnieuw aan dergelijke aanklachten zou onderworpen worden noch dat u omwille van voormalige veroordelingen of aanklachten thans problemen zou kennen, deze werden immers allen afgehandeld. Dat u op heden een zaak hangende zou hebben bij de rechtbank hebt u bovendien niet kunnen aantonen (NPO, p.9). U zou niet aan de nodige documentatie kunnen geraken, hetgeen ten zeerste bevreemdend is indien u werkelijk in deze beklaagde zou zijn (NPO, p.15). Bovendien kon u van tal van andere zaken waarin u eveneens beklaagde was wel documenten neerleggen, én bleek u in Marokko over een advocaat te beschikken.

Bovendien merkt het CGVS op dat indien u werkelijk overtuigd was dat u geviséerd werd en u hoe dan ook – naar u beweert valselijk – zou veroordeeld worden, het bevreemdend is dat u besloot om op een legale manier het land te verlaten naar Turkije (NPO, p.6). Er kan dan ook verondersteld worden dat u, die meent belaagd te worden door de autoriteiten, op een meer omzichtige manier het land zou verlaten. Uw beslissing om legaal, met uw eigen paspoort, het land te verlaten staat dan ook haaks op uw beweerde vrees.

Ten slotte dient vastgesteld dat de ernst van de door u ingeroepen problemen finaal ondermijnd wordt door volgende vaststellingen. Zo kan uw houding, met name uw laattijdig verzoek om internationale bescherming, vooreerst niet in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds in december 2021 in België aankwam (Registratie VIB, p.1). Echter diende u pas op 8 april 2022 een verzoek in om internationale bescherming in bij de daartoe bevoegde instanties (Registratie VIB, p.1). Van iemand die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na zijn aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dat u daarbovenop geen internationale bescherming hebt aangevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde versterkt bovenstaande verder. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u naliét in de landen die u passeerde en pas in België om internationale bescherming verzocht, laattijdig nota bene, relativeert de ernst van uw problemen bovendien nog meer.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient te worden besloten dat u niet heeft weten overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De voorgelegde artikels, facebook screenshots en foto's betreffen louter uw identiteit en werkzaamheden, aan dewelke niet getwijfeld worden in bovenstaande beslissing. De toegevoegde rekeningafschriften dragen verder niet bij aan uw verklaringen. De foto's die u neerlegt bij uw verzoek om internationale bescherming hebben geen bewijswaarde gezien er niet kan nagegaan worden wanneer, waar en door wie deze werden genomen. Privéfoto's kunnen dan ook makkelijk geënceneerd worden en zeggen niets over uw persoonlijke problemen.

De stukken die u aangaande uw rechtszaken en veroordelingen voorlegt wijzigen ook niets aan bovenstaande. Dat u meermaals aangeklaagd en berecht werd wordt dan ook niet betwist. Echter, zoals hierboven reeds werd aangehaald, volstaat dit alles niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 alsook 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht en van het recht van verdediging als rechtsbeginselen.

Verzoeker gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing die hij tracht te weerleggen. Vooreerst gaat verzoeker omstandig in op de gronden van vervolging en nexus, de daden van vervolging en daarnaast de gegronde en actuele vervolgingsvrees. Voorts bespreekt verzoeker het beweerd lokaal karakter van de vervolgingen. Ten slotte wordt in het verzoekschrift nader ingegaan op verzoekers legaal vertrek uit Marokko en het laatijdig karakter van zijn beschermingsverzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- screenshots van verzoekers Facebookprofiel (waaronder foto's en posts);
- e-mail aan Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van verzoekers Dublin-procedure met bijlage.

2.2.2. Op 6 oktober 2023 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- screenshots van video's gepubliceerd op Facebook;
- screenshot van een Facebookpost.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat de autoriteiten zijn reputatie proberen aan te tasten aan de hand van valse aanklachten wegens zijn activisme en politieke activiteiten.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een actuele en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag bij een terugkeer naar Marokko.

Verzoeker komt met zijn betoog niet verder dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente, draagkrachtige vaststellingen in een ander daglicht.

Waar verzoeker vooreerst het motief aangaande de strafrechtelijke aard van zijn problemen bekritiseert en zijn politieke activiteiten benadrukt, moet de Raad aanstippen dat verzoeker met zijn uitvoerig betoog eraan voorbijgaat dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot het oordeel dat de aanklachten, de oproepingen en veroordelingen tot het betalen van een geldsom louter problemen van louter strafrechtelijke aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Verweerder heeft immers daarnaast verder gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonbaar toegang te hebben gehad tot een eerlijk proces, dat hij eerder terugkeerde naar Marokko en zijn werkzaamheden kon verderzetten en dat zijn problemen niet actueel zijn waarbij ook nog wordt gewezen op zijn legaal vertrek en het laattijdig karakter van zijn beschermingsverzoek.

Verzoeker benadrukt zijn kritische publicaties, zijn eerdere politieke functies en zijn activisme doch kan hiermee geen ander licht werpen op verweerders concrete, pertinente bevindingen.

Zo kan samen met de commissaris-generaal vooreerst pertinent het volgende opgemerkt worden:

“U toont bovendien niet aan dat u geen toegang had tot een eerlijke en objectieve behandeling van uw zaak. U werd namelijk in enkele van deze klachten wel degelijk vrijgesproken (NPO, p.8, 12, 14). Bij uw beschuldiging van het bezitten van een kippenboerderij ontving u uiteindelijk ook een attest dat u inderdaad geen boerderij had (NPO, p.7). U mag dan wel verklaren dat u onterecht werd veroordeeld in

andere aanklachten, het is niet aan het CGVS uitspraak te doen over uw schuld dan wel uw onschuld in deze zaken. Waar u laat uitschijnen dat uw veroordelingen en aanklachten een afrekening betreffen omdat u de autoriteiten meermaals in slecht daglicht plaatste moet worden vastgesteld dat u hier niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen (NPO, p.9)."

Door de meerdere aanklachten te beklemtonen en vol te houden dat hij wegens zijn activisme wordt gevisieerd door de autoriteiten alsook te wijzen op algemene informatie inzake oneerlijke processen en lange gevangenisstraffen en inzake intimidatie van politieke activisten brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die kunnen aantonen dat in zijn geval sprake is (geweest) of zal zijn van een oneerlijk proces of een disproportionele straf omwille van één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, te meer verzoeker zelf bevestigt tevens twee keer te zijn vrijgesproken, slechts te zijn veroordeeld geweest tot een geldboete en hij niet betwist dat hij in Marokko bijstand kon genieten van een advocaat.

Waar verzoeker naast de aanklachten en veroordelingen tot een geldboete verder wijst op slagen en verwondingen in 2000 en de aanval op zijn huis in 2018 in het kader waarvan hij drie dagen werd vastgehouden en mishandeld en aanvoert dat de feiten in hun geheel vervolging inhouden, dient naast de vaststelling hierboven nog opgemerkt te worden dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij voor deze feiten in 2000 en 2018 niet kon rekenen op adequate overheidsbescherming nu verzoeker geenszins aantoonde klacht te hebben ingediend tegen de voorgehouden onwettige detentie en mishandeling in 2018 en de opgeworpen slagen en verwondingen in 2000.

Bovendien wordt afbreuk gedaan aan de voorgehouden ernst van verzoekers vrees die voortvloeit uit de feiten sinds 2000 tot 2017 gelet op de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker ondanks de destijdsde feiten en zijn eerder vertrek uit Marokko er toch terugkeerde (persoonlijk onderhoud, p. 14, 16).

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"Uit uw verklaringen blijkt verder dat deze valse aanklachten zich reeds voordeden sinds 2000 (NPO, p.15). U verliet Marokko definitief op 28 augustus 2019 (NPO, p.3). U had Marokko al eens eerder verlaten in 2017/2018 naar Mauritanië voor twaalf dagen (NPO, p.16). Ondanks het feit dat u toen al dezelfde problemen kende keerde u toch terug naar Marokko, wat de ernst van de problemen danig ondermijnt. Daarbovenop hebben deze aanklachten nooit tot meer geleid dan het betalen van een geldsom. U bent, behalve éénmalig in voorlopige hechtenis geplaatst te zijn (NPO, p.2), nooit aangehouden of veroordeeld geweest tot een gevangenisstraf. Meer zelfs, u kon steeds uw werkzaamheden verderzetten (NPO, p.15)."

Verzoeker repliceert dat hij op het moment van zijn reis naar Mauritanië nog niet volledig uitgeput was en licht toe dat de aanval op zijn huis en zijn detentie zich toen nog niet hadden voorgedaan. Hij stelt dat hij duidelijk heeft verklaard dat de laatste problemen na zijn terugkeer uit Mauritanië de doorslaggevende reden waren voor zijn vertrek naar Turkije. Verzoeker kan hiermee evenwel geen afbreuk doen aan voorgaande pertinente motieven en de vaststelling dat er met dergelijke houding afbreuk wordt gedaan aan de ernst van wat dus betreft de feiten die plaatsvonden voor zijn vertrek naar Mauritanië.

Daarenboven moet de Raad nog opmerken dat waar verzoeker betoogt dat de laatste problemen na zijn terugkeer uit Mauritanië de doorslaggevende reden waren voor zijn vertrek naar Turkije hij evenwel in gebreke blijft aan te tonen dat er heden nog enige aanklacht hangende is.

De Raad treedt volgende motieven bij:

"Dat de veelvuldige aanklachten en strafrechtelijke procedures het nodige ongemak met zich meebrachten kan worden aangenomen. Deze kunnen evenwel niet worden gelijkgesteld met een persoonlijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit uw verklaringen kan tot slot ook niet worden afgeleid dat u, omwille van deze voormalige frequente aanklachten, actueel niet naar Marokko zou kunnen terugkeren en nood zou hebben aan internationale bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijken concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat u, in geval van een terugkeer, opnieuw aan dergelijke aanklachten zou onderworpen worden noch dat u omwille van voormalige veroordelingen of aanklachten thans problemen zou kennen, deze werden immers allen afgehandeld. Dat u op heden een zaak hangende zou hebben bij de rechtbank hebt u bovendien niet kunnen aantonen (NPO, p.9). U zou niet aan de nodige documentatie kunnen geraken, hetgeen ten zeerste bevreemdend is indien u werkelijk in deze beklaagde zou zijn (NPO, p.15). Bovendien kon u van tal van andere zaken waarin u eveneens beklaagde was wel documenten neerleggen, én bleek u in Marokko over een advocaat te beschikken."

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en werkzaamheden maar slaagt er niet in voorgaande motieven te weerleggen.

Er worden middels het verzoekschrift en de aanvullende nota onder meer screenshots van Facebook bijgebracht ter staving van verzoekers activisme, hetgeen op zich niet wordt betwist, doch verzoeker blijft in gebreke zijn verklaringen aangaande een hangende aanklacht te staven en kan geen afdoende bevredigende verklaring verschaffen voor het ontbreken van actuele stavingsstukken terwijl hij aangaande eerdere aanklachten/incidenten wel stukken kon verschaffen en hij in Marokko op bijstand van een advocaat kon rekenen.

De commissaris-generaal heeft vervolgens met reden het volgende vastgesteld:

“Bovendien merkt het CGVS op dat indien u werkelijk overtuigd was dat u geïmigreerd werd en u hoe dan ook – naar u beweert valselyk – zou veroordeeld worden, het bevreemdend is dat u besloot om op een legale manier het land te verlaten naar Turkije (NPO, p.6). Er kan dan ook verondersteld worden dat u, die meent belaagd te worden door de autoriteiten, op een meer omzichtige manier het land zou verlaten. Uw beslissing om legaal, met uw eigen paspoort, het land te verlaten staat dan ook haaks op uw beweerde vrees.”

Er wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat op het moment van verzoekers vertrek naar Turkije alle voormalige zaken afgehandeld waren zodat hij geen specifiek risico liep om Marokko legaal te verlaten met zijn paspoort. Hiermee doet verzoeker evenwel zelf afbreuk aan de voorgehouden ernst van de opgeworpen incidenten waaronder onder meer de aanval op zijn huis en zijn detentie. De Raad treedt zodoende verweerder bij in voorgaande bevindingen.

Door te benadrukken dat de verschillende feiten niet als losstaande feiten mogen beoordeeld worden doch samen dienen genomen te worden als een geheel waardoor blijkt dat sprake is van langdurige herhaalde vervolgingsdaden over een tijdspanne van 19 jaar, stelt de Raad vast dat verzoeker, in acht genomen wat voorafgaat, nalaat in concreto aannemelyk te maken dat de accumulatie van de verschillende feiten die hij zou hebben meegemaakt het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoeker kan immers niet aantonen dat er thans nog een aanklacht hangende is en is er niet in geslaagd aan te tonen dat in het kader van de eerdere aanklachten en veroordelingen sprake was van een oneerlyk proces of een disproportionele straf of van een gebrek aan afdoende overheidsbescherming daar verzoeker zelf bevestigt tevens twee keer te zijn vrijgesproken, slechts te zijn veroordeeld geweest tot een geldboete en hij niet betwist dat hij in Marokko bijstand kon genieten van een advocaat. Dat deze drempel in casu niet bereikt wordt, vindt overigens ook steun in de vaststelling dat verzoekers houding, die Marokko eerder reeds verliet doch terugkeerde om daarna het land legaal te verlaten, de ernst van zijn vrees ondermijnt.

Waar nog wordt gewezen op rechtspraak van de Raad, dient beklemtoond te worden dat rechterlyke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker gelet op bovenstaande vaststellingen niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voormelde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande het lokaal karakter van verzoekers problemen alsook het motief aangaande het laattijdig karakter van het beschermingsverzoek overtollig acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing en de overige vaststellingen van de Raad zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat geen actuele en gegronde vervolgingsvrees aannemelyk maakt.

Verzoekers betoog omtrent voormelde overtollige motieven werpt geen ander licht op de pertinente en draagkrachtige vaststellingen zoals hoger weergegeven.

De Raad meent dat de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande motieven omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

De aan het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota toegevoegde stukken werpen evenmin een ander licht op voorgaande overwegingen. Aangaande het schrijven aan Dienst Vreemdelingenzaken moet de Raad opmerken dat deze e-mail en de bijlage betrekking heeft op een betoog gericht tegen een mogelike overdracht naar Oostenryk hetgeen voorgaande vaststellingen in het kader van verzoekers beschermingsverzoek en vrees ten aanzien van Marokko niet kan ontcrachten, te meer de Raad het motief aangaande het laattijdig karakter van het beschermingsverzoek overtollig acht. Wat betreft de

aan het verzoekschrift en de aanvullende nota toegevoegde screenshots ter staving van verzoekers activisme en kritische opinies kan, daargelaten de vaststelling dat deze niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 zodat deze uit de debatten kunnen geweerd worden, aangestipt worden dat verzoekers activisme op zich niet wordt betwist doch hij er, gelet op voorgaande vaststellingen, niet in slaagt een actuele en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken in de zin van het Vluchtelingenverdrag bij een terugkeer naar Marokko.

Gelet op het voorgaande is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. De Raad meent dat gelet op de vaststellingen onder 2.3.4. verzoeker niet kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas betreffende Marokko teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.2. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont evenwel geenszins aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het

administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Daargelaten de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 12 september 2001, nr. X) en er geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat, herhaalt de Raad dat verzoeker uitvoerig werd gehoord op het CGVS, met bijstand van een advocate en in aanwezigheid van een tolk Arabisch, en tevens middels de bestreden beslissing kennis heeft kunnen nemen van de weigeringsmotieven. De Raad is van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze deze motieven aan te vechten en te weerleggen.

Een schending van de rechten van de verdediging of van het hoorrecht kan in deze omstandigheden niet worden aangenomen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU